

Een

Adrian zat op zijn hurken op het dak en tuurde naar de leveranciers-ingang aan de achterzijde van het ziekenhuis van Gatlon City. Het was vroeg in de ochtend; de zon was nog niet opgekomen, maar een zweem van licht deed de hemel al verkleuren van houtskoolgrijs naar lichtpaars. Dit halfduister maakte het lastig om tien verdiepingen lager veel meer te zien dan een paar bestelwagens en een bevoorradingstruck.

‘Ik zie de vluchtauto,’ zei Nova, die de verlaten straten door een verrekijker in de gaten hield.

‘Waar?’ vroeg hij, en hij leunde naar haar toe. ‘En hoe weet je dat?’

‘Dat busje daar op de hoek.’ Snel keek ze van het voertuig naar de deur van het ziekenhuis en weer terug. ‘Onopvallend voertuig, verduisterde ramen, motor die stationair draait ook al staat hij daar al geparkeerd sinds we er zijn.’

Adrians ogen zochten naar het busje. Uit de uitlaatpijp stegen grote, witte wolken op. ‘Zit er iemand in?’

‘Eén persoon, achter het stuur. Het kunnen er meer zijn, maar ik kan niet achterin kijken.’

Adrian bracht zijn horloge naar zijn mond en sprak in zijn communicator. ‘Sketch voor Rookgordijn en Rode Moordenaar. Vermoedelijke vluchtauto staat op de hoek van Seventy-Ninth en de Fletcherweg. Neem je positie in langs de zuidelijke en oostelijke vluchtwegen. Ik wacht nog steeds op

Monarchs informatie van binnenuit.’

‘Begrepen,’ klonk Oscars stem krakend. ‘We zijn onderweg.’

Adrian tikte met zijn vingers tegen de dakrand en wenste dat de achtergang van het ziekenhuis beter verlicht was. Er stonden zes straatlantaarns, maar drie ervan waren kapot. Had iemand daar niet iets aan moeten doen?

‘Mag ik even kijken?’ vroeg hij.

Nova hield de verrekijker buiten zijn bereik. ‘Regel er zelf maar een.’

Hij wilde zich ergeren aan haar reactie, maar kon niet voorkomen dat er een glimlachje om zijn lippen verscheen? Op zich had ze wel een punt, dacht hij, want Nova was die ochtend twintig minuten bezig geweest om Oscar alles uit te leggen over de aanpassingen die ze aan deze doodgewone verrekijker had gedaan. Hij beschikte nu over autofocus en een stabilisatiefunctie, bewegingsdetectie, nachtvisie, een opnamefunctie en computergestuurde lenzen die gps-coördinaten en weersvoorspellingen konden projecteren. En aangezien dat blijkbaar nog niet indrukwekkend genoeg was, had ze er ook software aan toegevoegd die gerichte gezichtsherkenning koppelde aan de begaafdendatabase van de Rebellen.

Ze had er blijkbaar maandenlang aan gewerkt.

‘Goed, dan regel ik er zelf wel een,’ zei hij en pakte zijn stift uit de mouw van zijn Rebellenuniform. Hij begon een verrekijker te schetsen op de zijkant van een metalen elektriciteitskast. ‘Misschien geef ik de mijne wel röntgenvisie.’

Nova’s kaak verstrakte. ‘Moet jij een ander altijd net weer overtreffen?’

Hij begon te stralen. ‘Het is maar een geintje. Ik zou op z’n minst moeten beschikken over basiskennis van röntgenvisie. Maar die bewegingsdetectie waar je het over had ga ik in elk geval wel proberen. En ergonomische handgrepen. En misschien een zaklamp...’ Hij maakte zijn schets af en drukte de dop op zijn stift. Daarna legde hij zijn vingers op het metalen oppervlak, trok de tekening tevoorschijn uit de metalen kast en transformeerde hem tot een functionerende, driedimensionale werkelijkheid.

Hij knielde weer neer naast Nova, paste de breedte van zijn nieuwe

verrekijker aan en tuurde ermee naar de straat. Het busje was niet van zijn plek gekomen.

‘Daar heb je Danna,’ zei Nova.

Adrian draaide zijn kijker naar het laaddock, maar de deuren waren nog steeds gesloten. ‘Waar...’

‘Tweede verdieping.’

Hij bewoog omhoog en zag de zwerm monarchvlinders uit een geopend raam fladderen. In het donker, tegen de achtergrond van het gebouw, leken ze meer op een zwerm vleermuizen. De vlinders vlogen naar elkaar toe boven de parkeergarage van het ziekenhuis en daar kwamen ze bij elkaar om de gedaante van Danna aan te nemen.

Zijn polsbandje zoemde. ‘Ze komen nu naar buiten,’ klonk Danna’s stem. ‘Zes in totaal.’

‘Zeven als je de bestuurder meetelt,’ verbeterde Nova haar terwijl de bus een stuk naar voren reed. Hij draaide de hoek om en bleef bij de leveranciersingang staan. Seconden later werden de deuren opengegooid en haastten zes figuren zich het ziekenhuis uit, bepakt en bezakt met grote zwarte tassen.

‘Omgevingsstatus?’ vroeg Adrian.

‘De kust is veilig,’ antwoordde Danna.

‘Begrepen. Oké, team, dan hebben we toestemming om in actie te komen. Danna, blijf jij...’

‘Sketch!’ zei Nova, en hij schrok ervan. ‘Er is een begaafde bij.’

Hij knipperde haar aan. ‘Wat?’

‘Die vrouw daar, met die neusring. Ze komt voor in de database. Alias... Tentakula?’

Hij pijnigde zijn hersens, maar de naam was hem onbekend. ‘Nooit van gehoord.’ Adrian keek weer door zijn verrekijker en zag de figuren hun buit in het busje gooien. De vrouw met de neusring was de laatste die instapte. ‘Welke krachten heeft ze?’

‘Blijkbaar beschikt ze over... ledematen vol doorns?’ Nova wierp hem een verbijsterde blik toe.

Schouderophalend praatte Adrian opnieuw in zijn communicator. ‘Opgelet: wees op je hoede, team. De groep heeft een begaafde in de geleerden. Houd je aan je opdracht, maar wees voorzichtig. Insomnia en ik zullen...’ Een klap deed Adrian opschrikken en toen hij opkeek zag hij dat Nova al was verdwenen. Hij sprong overeind en tuurde langs de zijkant van het gebouw naar beneden. De klap werd veroorzaakt doordat Nova op de eerste overloop van de brandtrap van het appartementencomplex was geland. ‘... de noordkant nemen,’ mompelde hij.

Banden gierden. Het busje reed zigzaggend weg bij het ziekenhuis. Adrian tilde zijn pols omhoog en voelde de adrenaline door zijn lichaam stromen terwijl hij afwachtte om te zien welke kant...

Het busje reed de eerste straat links in.

‘Rookgordijn, jouw kant!’ riep hij.

Adrian gooide de verrekijker naast zich neer en racete achter Nova aan. Boven zijn hoofd had Danna net weer haar zwermgedaante aangenomen en ze zat achter het busje aan.

Nova was al halverwege de straat tegen de tijd dat Adrian zich van de brandtrap liet vallen en met zijn laarzen over straat stampste. Hij holde achter haar aan, met enig voordeel van zijn langere benen, al bevond hij zich nog een heel stuk achter haar toen Nova haar vinger uitstak naar rechts. ‘Ga jij die kant op!’ riep ze, en zelf verdween ze in tegenovergestelde richting.

Een straat verderop hoorde hij opnieuw gierende banden, nu vergezeld door het piepen van een stel remmen. Hij zag een wolk dikke, witte mist boven het dak van een kantoorgebouw uit stijgen.

Door de communicator was Oscars stem te horen. ‘Ze rijden achteruit... nu in noordelijke richting over Bridgewater.’

Adrian sloeg de hoek om en zag rode achterlichten op hem af komen. Hij pakte een stukje wit krijt uit het zakje naast de stift in zijn mouw. Vervolgens hurkte hij neer en tekende hij haastig een langwerpige spijkermat op het asfalt. Hij was net klaar met de illustratie toen de geur van brandend rubber zijn neusgaten binnendrong. Als de bestuurder hem zag in de achteruitkijkspiegel, deed hij geen enkele moeite om vaart te minderen.

Adrian trok aan de tekening. De tien centimeter lange spijkers kwamen omhoog uit de grond en hij sprong enkele seconden voordat het busje langs hem schoot opzij.

De banden klapten in een reeks oorverdovende knallen. Vanachter de verduisterde ramen hoorde Adrian de inzittenden van de bus vloeken en met elkaar ruziën terwijl de leeggelopen banden langzaam tot stilstand kwamen.

De wolk vlinders vloog tot boven de wagen, waar Danna zich op het dak liet vallen. ‘Snelle actie, Sketch.’

Adrian stond rechtop, het krijtje nog in zijn hand. Zijn andere hand lag op de door de Rebellen verstrekte handboeien die aan zijn riem vast zaten. ‘Jullie zijn gearresteerd!’ riep hij. ‘Kom langzaam naar buiten met je handen omhoog!’

De zijdeur sloeg met een luide bons open, net ver genoeg om een hand naar buiten te laten die zijn vingers in een smekend gebaar gespreid hield.

‘Langzaam,’ herhaalde Adrian.

Na een korte aarzeling werd de deur helemaal opengegooid. Adrian zag de loop van een geweer. enkele ogenblikken voordat een salvo van kogels het gebouw achter hem bestookte. Hij slaakte een kreet en dook weg achter een bushalte, zijn armen over zijn hoofd heen geslagen. Glas versplinterde en kogels ketsten af tegen de stenen.

Er schreeuwde iemand. De kogelregen hield op.

De andere deuren en portieren van het busje werden tegelijkertijd opengesmeten: de bestuurderskant, passagierskant en twee deuren achterin. Alle zeven criminelen kwamen tevoorschijn en renden in diverse richtingen weg.

De bestuurder rende naar een zijstraat, maar Danna zat hem meteen op de hielen. Het ene moment was ze een cycloon van gouden vleugels, het andere een ijverige superheld die een arm rond de keel van de man klemde en hem tegen de grond werkte.

Een vrouw die aan de passagierskant had gezeten sprintte zuidwaarts over Bridgewater en sprong over de spijkermat heen, maar ze was nog geen

halve straat verder voor ze in het gezicht geraakt werd door een pijl van zwarte rook. Ze liet zich hoestend op haar knieën vallen. Het kostte haar moeite te ademen en ze bood dan ook weinig weerstand toen Oscar achter een geparkeerde auto vandaan kwam en handboeien rond haar polsen sloeg.

Drie andere dieven vluchtten via de achterdeuren van het busje, elk van hen verzwaard door een uitpuilende plastic tas. Geen van hen zag het dunne ijzerdraad dat vlak boven het wegdek gespannen was. Een voor een bleven hun enkels haken en ze vielen in een hoopje neer op het asfalt. Een van de tassen flapte open, waardoor er tientallen kleine witte pillenpotjes de goot in rolden. Ruby sprong achter een staande brievenbus vandaan en wist de drie gauw vast te binden, waarna ze de rode haak aan het einde van haar draad weer losmaakte.

De laatste twee criminelen kwamen via de zijdeur. De vrouw met de neusring – Tentakula, volgens Nova's verrekijker – had het automatische geweer in een hand en een zwarte afvalzak in de andere. Ze werd gevolgd door een man met nog twee zakken over zijn schouder.

Adrian zat nog steeds op zijn hurken achter de bushalte toen de twee langs hem draafden en een smalle steeg in doken. Hij sprong overeind, maar was nog geen twee passen verder toen iets langs hem door de lucht floot en hij iets roods in zijn ooghoek meende te zien.

Ruby's puntige robijn sneed in de zak over de schouder van de vrouw en maakte een smalle scheur aan de zijkant. Haar draad was echter net te kort. De vrouw was net buiten haar bereik. De edelsteen raakte los en viel op straat. Er viel één enkel plastic potje uit de scheur in de zak.

Grommend trok Ruby haar draad weer terug om hem als een lasso boven haar hoofd te zwaaien terwijl ze naar voren dook, klaar voor een tweede worp.

Opeens bleef de vrouw staan, draaide ze zich naar hen toe en richtte het geweer. Ze vuurde een tweede salvo van kogels af. Adrian dook naar Ruby toe. Die schreeuwde van pijn toen ze samen achter een afvalcontainer landden.

Het vuren stopte zodra ze veilig weggedoken zaten. De voetstappen van de criminelen stampten bij hen vandaan.

'Alles in orde?' vroeg Adrian, al was het antwoord duidelijk. Ruby's gezicht was vertrokken en ze omklemde haar dijbeen met beide handen.

'Best,' zei ze met opeengeklemd kaken. 'Hou ze tegen!'

Er klonk een harde klap verderop in de steeg; het oorverdovende geluid van brekend glas en knerpend metaal. Adrian stak zijn hoofd om de afvalcontainer heen om een vernielde airconditioningsunit op de stoep te zien liggen. Hij zocht het dak van de omliggende appartementen af, en net op dat moment werd er een tweede unit naar de dieven geslingerd. Die smakte een paar stappen voor de vrouw tegen de grond en ze liet een benepen kreet horen voor ze opnieuw het vuur opende.

Nova dook weg. De kogels sloegen aan de bovenkant van het gebouw in en ontsierden de muur met een reeks kleine kraters.

Adrian dacht niet na toen hij achter de afvalcontainer vandaan stapte om uit het zicht van Ruby zijn arm op te tillen. Zelfs onder de donkergrijze mouw van zijn uniform zag hij zijn huid al gloeien nu de smalle cilinder die hij ooit over de lengte van zijn onderarm had getatoeëerd omhoogkwam.

Hij vuurde.

De energiestoot raakte Tentakula tussen haar schouderbladen en ze schoot over een van de verpletterde airconditioningunits heen. Het geweer kletterde tegen de dichtstbijzijnde muur.

Met bonzend hart bestudeerde Adrian de dakrand. 'Insomnia?' riep hij, hopen dat zijn paniek niet doorklonk in zijn stem. 'Is alles...'

Tentakula liet een schreeuwend geluid horen en duwde zich op handen en knieën overeind. Haar handlanger strompelde nog een paar stappen verder, nog steeds met de twee zakken vol gestolen ziekenhuismedicijnen in zijn handen. Hij schudde zijn hoofd. 'Hou je in, Tentakula,' zei hij. 'Laten we gewoon maken dat we wegkomen.'

De vrouw negeerde hem en draaide zich grauwend om naar Adrian.

Terwijl hij toekeek groeide er een hele reeks uitlopers uit haar rug, niet ver van de plek waar zijn energiestraal haar had geraakt. Zes ledematen,

per stuk meer dan drieënhalve meter lang, met overal scherpe stekels. Ze deden Adrian denken aan de tentakels van een octopus, als dergelijke tentakels ooit vol stekelige doorns zaten.

Adrian deed een stap naar achteren. Toen Nova het had over ledematen vol doorns had hij een stel ongebruikelijk scherpe vingernagels voor zich gezien. Degene die de database van informatie voorzag moest echt beter zijn best doen en wat specifiekere zijn in zijn beschrijvingen.

Tentakula's handlanger vloekte. 'Ik ben weg!' schreeuwde hij, en weer zette hij het op een lopen.

Tentakula negeerde hem en stak haar tentakels uit naar de dichtstbijzijnde brandtrap om haar lijf zo snel en sierlijk als een spin omhoog te hysen. Toen ze zich nog een heel platform onder de dakrand bevond, stak ze een van haar tentakels omhoog over de rand.

Nova schreeuwde het uit. Geschokt snakte Adrian naar adem toen hij zag hoe de vrouw Nova het dak af sleurde. Ze hield haar een ogenblik lang omhoog en gooide haar toen van het dak.

Instinctief schoot Adrian zich de lucht in. Hij dacht niet na over het gebruik van de veren onder zijn voetzolen – de anderen mochten niets van zijn tatoeages weten – maar er was nu geen tijd voor twijfels. Hij wist Nova's lichaam op te vangen voordat ze tegen het gebouw aan de overkant van de steeg smakte en daarna vielen ze allebei met een klap op het deksel van de afvalcontainer.

Hijgend leunde Adrian iets naar achteren om Nova, die hij nog steeds in zijn armen hield, te kunnen inspecteren. Hij voelde iets warmes en plakkerigs op haar rug en zijn hand was rood toen hij die daar weghaalde.

'Ik ben oké,' kreunde Nova, die er eerder kwaad dan gewond uitzag. 'Ik heb alleen wat krassen van die doorns. Ik hoop dat ze niet giftig zijn.' Ze ging overeind zitten en sprak in haar communicator-polsband om de rest van het team te laten weten met wie ze van doen hadden.

Adrian bekeek het hele gebouw, bang dat er nog een aanval zou volgen, maar Tentakula liet hen verder met rust. Terwijl hij haar nastarde, zag hij haar de uitsteeksels gebruiken om van de brandtrap naar een regenpijp te

slingeren en vervolgens weer de steeg in te glijden. Twee van haar tentakels strekten zich om de gevallen zak en het enkele potje met pillen dat ze was verloren op te rapen, en daarna holde ze haar handlanger achterna.

'Ik ga erachteraan,' zei Nova. Ze liet zich langs de zijkant van de afvalcontainer naar beneden glijden tot haar laarzen met een plof de grond raakten.

'Je bent gewond!' zei Adrian, die naast haar kwam staan.

Ruby kwam uit de schaduwen vandaan gestrompeld. Ze liep mank, maar op de plek waar daarnet nog bloed te zien was, zat nu een rijtje puntige kristallen die als een stel stalagmieten in haar open wond waren ontstaan. 'Ik ga mee,' zei ze snauwend.

Nova draaide zich bij hen allebei vandaan, maar Adrian wist haar arm nog te pakken en hield haar vast.

'Sketch! Laat me los!'

'Twee tellen!' riep hij terug en trok zijn stift tevoorschijn. Daarmee tekende hij snel een snee in de met bloed doorweekte stof van haar uniform, zodat de wond op haar onderrug, niet ver van haar ruggengraat vandaan, zichtbaar werd. Het was meer een gat dan een kras.

'Adrian! Ze ontsnappen!'

Hij negeerde haar en tekende een serie zigzaggende stroken verband over de wond heen. 'Hier,' zei hij en deed de dop op zijn stift terwijl de stukken verband zich met elkaar verweefden. 'Nu bloed je in elk geval niet dood.'

Geërgerd gromde ze iets.

Samen zetten ze een sprint in, al werd het al gauw duidelijk dat Ruby haar niet kon bijhouden. Terwijl Nova doorrende, pakte Adrian Ruby vast bij haar schouder om haar tegen te houden. 'Wij rekenen wel af met die begaafde. Ga jij maar terug en controleer of de anderen goed vast zitten.'

Ruby wilde er net tegen ingaan toen Danna's stem via de communicator te horen was. 'Ik kan Tentakula en de mannelijke verdachte zien. Ze vluchten terug richting het ziekenhuis, oostwaarts over Eighty-Second. Waarschijnlijk op weg naar de rivier.'

Ruby keek Adrian streng aan. 'Laat ze niet ontsnappen.'

Hij deed geen moeite om te antwoorden. Hij draaide zich om en sprintte

door een smalle zijstraat. Misschien kon hij hen de pas afsnijden. Was Nova teruggegaan naar de hoofdstraat, of zou ze weer een dak op klimmen en hen van bovenaf in de gaten houden?

Toen hij zeker wist dat Ruby hem niet meer kon zien, maakte hij gebruik van de getatoeëerde springveren onder zijn voetzolen om zich te lanceren. Zo kon hij de afstand tien keer sneller overbruggen dan door te rennen. Hij bereikte het einde van de steeg en zag nog net de twee criminelen die de volgende hoek om sloegen.

Hij rende achter hen aan en sloeg de hoek om op hetzelfde moment dat Nova dat vanaf de andere kant deed. Ze was verbijsterd toen ze hem zag. 'Dat was snel,' hijgde ze.

Ze hielden elkaars tempo bij en renden zij aan zij door. De criminelen lagen één straat voor. Zo nu en dan zag Adrian een nieuw pillenpotje uit Tentakula's zak vallen en weggrollen de goot in. Zo was het eenvoudig om hen te blijven volgen.

Voor hen eindigde de weg in een T-splitsing, en Adrian zag dat de twee criminelen zich eveneens wilden opsplitsen. Ze wilden elk een eigen kant op, en Adrian en Nova op die manier ook uit elkaar halen.

'Ik neem Tentakula wel,' zei Adrian.

'Nee,' zei Nova, die een pistool met een brede loop uit haar gereedschapsriem haalde. Zonder af te remmen richtte ze en vuurde. De energiestraal raakte de man net toen hij de volgende straat in wilde rennen. Hij vloog dwars door de ruit van een klein café. Glassplinters regenden rondom hem neer terwijl hij over een tafeltje struikelde en uit beeld verdween. Een van de afvalzakken bleef aan een splinter van de ruit haken, waardoor er een hele waterval aan potjes over de stoep rolden.

'Pak jij hem maar,' zei Nova. 'Dan ga ik achter Tentakula aan.'

Adrian snoof. 'Wie moet er nou altijd een ander overtreffen, zei je?'

Tentakula aarzelde kort toen haar metgezel door de ruit werd geblazen, maar ze bleef niet staan. Ze versnelde eerder nog haar pas door gebruik te maken van zowel haar benen als de zes tentakels om over straat te rennen.

Adrian had nog niet helemaal besloten of hij de man zou aanhouden of

bij Nova zou blijven toen een gil ervoor zorgde dat ze allebei slippend tot stilstand kwamen.

Adrian richtte zijn aandacht op het verbrijzelde raam van het café. Het was echter niet het raam, maar de voordeur die openbarstte en zo hard tegen de zijkant van het gebouw ramde dat het gesloten-bordje op de stoep viel.

De man kwam naar buiten. Hij had de afvalzakken laten liggen en hield in plaats daarvan een arm rond de keel van een tienermeisje met een geruit schort geklemd. Met zijn andere hand drukte hij een pistool tegen haar hoofd.